

Lenona Štiblarířková

PANELÁK

stratégia prežitia

Lenona Štiblaríková

PANELÁK
stratégia prežitia

© HYDRA 2022
© Lenona Štiblaríková

Grafická a jazyková úprava: Katarína Čavojová

Vydal: HJC projekt, s.r.o.
Vydavateľstvo Hydra
Ožvoldíkova 7, 841 02 Bratislava

www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

ISBN 978-80-89968-72-5

1. DEŇ - CHOROBA

Samuela opäť skrútil suchý dávivý kašeľ. Keď s ním raz začal, nie a nie prestať. Až sa mu zdalo, že mu vyrve hrdlo aj s priedušnicou a pľúcami. Hlava mu trešťa, a ani tretí paralen na teplotu nezabral, stále sa držala na 38,5. Nikdy v živote mu ešte nebolo tak zle.

„Na stolíku máš čaj, láska, nezabudni! Tvoj obľúbený, harmančekový s medom. Musíš veľa piť,“ hlas jeho ženy znel tlmene, ako z veľkej diaľky. Cez zaľahnuté uši a horúčku ledva vnímal, čo hovorí. „Spravila som veľký nákup. Všetko je zatiaľ uložené v komore. Roztriesim to, až sa vrátim. Ty hlavne lež, nevstávaj a ničoho sa nechytaj, nieže začneš upratovať! Oddychuj. Ja len zaskočím na chvíľu do roboty a poobede som späť ako na koni. Sľubujem. Aj na mňa to už lezie. Cítim sa mizerne, no ešte to chvíľu potiahnem. Nie je mi až tak zle ako tebe.“

Nikomú nie je až tak zle! odvrkol by jej, keby vládol. Často vravievala, že chorý chlap je horší ako malé dieťa, precitlivý, uhundraný, neznesiteľný. Presne takto sa Samuel cítil, hoci vedel, že by svojím hromžením nikomu nepomohol. Bol vďačný, že mu nakúpila a zariadila všetko pre ich spoločné pohodlie, pár dní nemuseli z domu vystrčiť nos.

Ale, dočerta, jemu je zle! Tak strašne sa ešte necítil.

Chcel jej aspoň dať najavo, že ju vníma, že pozorne počúva.

Kiežby som ju mohol objasť, poprosiť, nech ostane. Budeme

sa liečiť spolu, v našej posteli. Raz urobím čaj s medom ja, raz ona, podľa toho, kto bude vládať a ráno nám snáď bude obom lepšie.

No zmohol sa len na nič nehovoriace zamrmlanie.

„Aj ja teba, drahý,“ cmukla ho na spotené čelo. „Potraviny, lieky, čaje, ovocie máme, vody a džúsy som tiež vzala. Po ceste domov ešte zabehnem do drogérie,“ vzdychla a odkašľala si. Hej, aj ju už choroba dostala. Čoskoro na tom bude rovnako. „Neviem, kde som dala kľúče. Asi ostali v aute. Alebo v robote? Nevadí, vezmem si tvoje, aby si zasa nemusel vstávať a otvárať mi dvere. Pokojne spi, ja zamknem. Aby mi ťa neukradli!“ zachichotala sa. Miloval, keď sa takto smiala. Detsky spontánne, dobrosrdečne.

Dvere buchli, otáčanie kľúča v zámke už nepočul. Po uši zamotaný v dvoch prikrývkach, celý šťastný, že kašeľ ustal, vypol vedomie a okamžite zaspal.

5. DEŇ - PREBUDENIE

Ten čaj pil už studený. Netušil, ako dlho spal, no prebral sa do blúznenia, desivých nočných môr a horúčkovitých fatamorgán. Odpotácal sa na záchod, pridŕžajúc sa nábytku, kľučiek, stien. Napokon späť do postele liezol po štyroch, tak mu bolo mizerne.

Striedanie dní a nocí si nepamätal. Neskôr zistil, že ich muselo prejsť niekoľko, tri či štyri, počas ktorých mu neprišlo zvláštne, že sa Diana nevrátila. Bludnej mysli omámenej liekmi a horúčkou tiekol čas inak. Pamäť nezaznamenávala prespaté hodiny, všetko sa zlievalo do jedného dlhého nepretržitého sna.

Raz ho prebudili výkriky a buchot nábytku. Krik a rev prichádzali z bytu nad ním. Pripadalo mu to zvláštne, lebo tam býval mladý nekonfliktný pár. Žena bola tehotná, už na materskej, muž nepil, pracoval ako stavebný robotník. Nič nenaznačovalo tomu, že by mali nejaké rodinné problémy, a odrazu taký randál. Pretiahol si cez hlavu perinu. Zvuky boli trochu tichšie, no stále naliehavejšie, až zrazu, akoby uťalo, ticho. Zaspal.

Niekoľkokrát zvonku začul sirény. Byt na siedmom poschodí mal tú výhodu, že zvuky z ulice k nemu doliehali ako tichý vzdialený šum. Ruch pred bytovkou nepočuť až hore vôbec, preto Samuela sirény prekvapili. Ozývali sa nezvyčajne často na malé mestečko, v ktorom sa nič zjavne kriminálneho nikdy nestalo. Sirény boli rôzne. Niektoré patrili

záchránke, iné polícii a ďalšie asi hasičom.

Keby mu bolo len trochu lepšie, vyšiel by na balkón zistiť, čo sa deje.

V snoch počul streľbu. Ohňostroj ozvien, burácanie výbuchov a svišťanie guľiek ako v zákopovej vojne. Ľudský krik, stony a rev prechádzali do behu, padania tiel, lámania kostí. Nerozumel ľuďom, ktorí mu vysvetľovali čosi životne dôležité, ukazovali kamsi, kam nedoviedel a snažili sa mu podať informáciu, ktorá bola pre nich otázkou života a smrti. Samuel počul len šumenie. To sa ľudské hlasy menili na šum, presne taký, aký vydáva mušľa, ak si ju priložíte k uchu.

Keď sa konečne cítil lepšie, bola noc. Stojac na roztrasených nohách po pamäti došiel na toaletu. Sedel na mise, dychčal a srdce mu bilo rýchlo, akoby zabehol stovku. Hlava sa mu krútila a celková slabosť dávala najavo, že ešte nie je v poriadku, hoci to najhoršie mal už za sebou. V kúpeľni si umyl tvár, zuby, mávol rukou nad strniskom na brade. Na sprchu sa tiež necítil, tak sa len prezliekol do čistého a špinavé šaty hodil do práčky.

Až príde Diana... V tej chvíli mu to došlo. Kde je Diana?! Je noc, dávno mala byť doma! zamrazilo ho.

Rýchlo našiel mobil a vytočil jej číslo, no telefón ohlásil, že volaný účastník je nedostupný. Postupne obvolal všetkých kamarátov, rodinu aj známych, ibaže každý bol buď nedostupný, alebo vypnutý. Polícia, záchránka a hasiči mali na záznamníku robota. Ohlasoval, že služby sú dočasne zahľtené a nestíhajú, preto má byť trpezlivý a vyčkať v poradí.

Odhodil mobil a začal sa báť. Slabý ako mucha podišiel k vchodovým dverám.

Spýtam sa susedov, možno budú vedieť, čo sa deje.

Vtedy zistil, že dvere sú zamknuté a matne si spomenul, že jeho kľúče zobrala Diana.

Som zamknutý za bezpečnostnými dverami, nikam sa nemôžem dovolať a všade je akési podivné, priam hrobové ticho! No, paráda!

Noci bývajú oproti dňom vždy tichšie. Nákladné autá nezjazdia, osobné len sem-tam kdesi ticho zaparkujú, chodníky sú prázdne, psičkári tiež spia, a ani vtáky nelietajú. Holuby, ktoré inak často vídal posedávať na balkónoch či parapetných doskách, niekde snívali o kopcoch zrna s hlavou zastrčenou pod krídlom.

Toto ticho bolo však výnimočné. Desilo, mrazilo, bál sa narušiť ho. Vyvolávalo v ňom panický strach. Po prvýkrát sa naozaj započúval. Pomaly otáčal hlavou a vnímal svet okolo seba, dokonca zhasol stojanovú lampu, ktorú zapínal len v noci. Stála v obývačke hneď pri dverách, stačilo sa jej dotknúť, aby sa znova rozsvietila. Obyčajne vydáva príjemné mäkké tlmené svetlo.

Diana mi ju darovala pod stromček. Má rada všetko, čo je na solárny pohon. Chcela by ma tým nakaziť, usmial sa. Povedala mu to, keď mu lampu slávnostne odovzdávala, zakrútenú do hnedého eko-papiera s vlastnoručne vytvorenou potlačou. Myšlienky na Dianu ho vytrvalo prenasledovali. Spomienky prichádzali hocikedy, stačilo sa dotknúť niečoho, čo s ňou nejako súviselo. Bola všade. Celý byt bol presýtený jej prítomnosťou! A predsa mu hrdlo zvieral nevysvetliteľný strach.

Bolo mi vtedy smiešne, keď som ju videl, ako z tvrdého nevzhľadného papiera vyrába pomocou do zemiakov vyrezaných tvarov a postavičiek originálny vianočný papier na darčeky. Ako tie zemiakové ozdoby máča vo farbách a obtláča ich ako pečiatky tak, aby každá vyzerala nejako inak, veď je to ručná výroba! Kolko času a námahy tomu venovala! Baliaci papier z drogerie by stál päťdesiat centov, takto na to dala snáď aj desať eur za jednu rolku.

Diana sa často pre niečo nadchla. Vtedy ju nezaujímala ani cena, ani stratený čas, len výsledok, ktorý si v duchu vykresľovala ako ideál.

Obavy o ženu ho znovu vyhánali na balkón.

Pomaly sa priblížil k oknu obývačky. Odhrnul záclonu a naddvihol žalúziu.

V dome oproti sa svietilo v dvoch oknách, inak bola všade tma. Absolútna tma! Pouličné lampy boli zhasnuté, reklamné pútače či vývesky malých obchodíkov na prízemí bytovky vyzerali nepriateľsky až odmietavo. Akoby vraveli: Viac o zákazníka nestojíme, vypadnite!

Mal by predsa vyjsť na balkón, možno by uvidel viac!

V takejto tme asi ťažko. Siedme poschodie je vysoko, aj na poľudnie vyzerajú ľudia ako malé vzdialené postavičky, nieto teraz, keď nič nevidieť.

Za osemposchodovkou oproti boli ešte dva panelové domy s ihriskom, hneď za nimi sa rozprestierala malá vilová štvrť, potom pole a les.

Les bol pred pár rokmi vyhlásený za chránenú prírodnú oblasť. Diana sa o to dosť zasadzovala. A keď sa to združenie, pre ktoré pracovala ako dobrovoľníčka, podarilo, mesiac chodila rozžiarená a spokojná ako valkíra po veľkom

víťazstve. Ani mnohým ľuďom na sídlisku sa rozširovanie vilovej štvrte nepáčilo, radšej vo svojom susedstve videli les. Dával možnosť aktívneho oddychu, behu či len prechádzok s deťmi, ktoré by inak po celý rok les nevideli. Aktivisti vytýčili niekoľko poznávacích turistických trás s chránenými rastlinami, stromami a rašeliniskom okolo mravenísk či popadaných búrľavých stromov, ktoré mohli byť domovom vzácných chrobákov a iného hmyzu.

Spomenul si, ako mu žena nadšene hovorila, čo nové v lese objavili, na akú kuklu či pandravu narazili a čo z nej vylezie, až dozreje jej čas. A jemu pritom behali zimomriavky po chrbte. Neznášal hmyz, ani ak mu pred nosom prstami naznačovala, ako po ňom niečo chlpaté a tykadlovité lezie, ako sa to hmýri a čím to hryzie.

Brrr!

Pozorovanie okolia z balkóna radšej odložil na ráno. Cítil únavu a vyčerpanosť.

Zapol si televízor, prehľadával stanice, klikal z jednej na druhú. No väčšinou nebol potrebný signál, alebo mali nastavený stroboskop, či nejaké upozornenie v cudzom jazyku. Nerozumel. Červené nápisy s výkričníkmi však dávali naja-vo, že tam nič dobré napísané nie je. Podvedome vytušil, že je zle. Ale jeho oslabený organizmus si nechcel pripustiť, že bude nutné niečo radikálne riešiť. Z začať bojovať o záchranu? O život? Veď sa necítil ani na chôdzu dole schodmi!

Asi by mal byť vďačný za to, že elektrina vypla až okolo piatej hodiny nad ránom. Podvedome aj tak už striehol na

to, kedy sa to stane, a celý napätý civel na bedňu s vypnutým zvukom. Na STV aspoň nechali krátku správu o mimoriadnom prerušení vysielania, inak nič.

To naozaj všetci umreli na chrípku?! Prežil som ako jediný?! Nemôže byť! Eudia, kde ste?!

Polícia! Vojaci? Prezident? Žiadne prejavy o nezvyčajnej situácii? Všetci čakajú... až čo?! Až im niekto napíše, čo majú hovoriť?! Dovtedy tu všetci zdochneme!

6. DEŇ - ZISTENIA

Uvidel ich ráno. Spočiatku chcel radostne zavolať, zamávať na pozdrav, upútať ich pozornosť a kričať: „Tu! Tu som! He-eej!“ Bol rád, že konečne niekoho vidí, že nie je úplne sám.

Bezcieľne sa klátili z nohy na nohu, postávali pri kontajneroch ako bezdomovci. Niektorí sa zoskupovali do skupiniek, iní uprednostnili samotu a prítmie podchodov. Nefajčili, nevenčili psov, len stáli, alebo obchádzali svoju trasu. Dokolečka-dokola. Okolo auta, detského ihriska či novinového stánku. Podaktorí sa šuchtali pri bytovkách ako námesační. Občas sa ktosi strhol, akoby voľáčo začul. Buchnutie či krik? Zmenil smer, zrýchlil krok a stratil sa z dohľadu. Ďalší ho nasledovali ako stádo.

Samuel vykrikol len raz. To keď sa tri postavy vrhli na štvrtú, menšiu a slabšiu. Zvalili ju na zem a začali trhať, hrýzť, driapať a mlátiť. Ďalšie sa k nim pridávali, až celé telo obete pokryli pažravé ľudské zuby a chniapavé ruky. Jeho krik hore na balkóne bol presne taký tichý a slabý, ako jeho chorobou oslabené telo. Preto ho nepočuli. S otvorenými ústami zízal na skrvavené osoby, ktoré sa pomaly rozliezali hryzúc kusy surového mäsa. Chránili si ho pred ostatnými, ešte hladnými útočníkmi. Cerili zuby na každého, kto by im chcel pochúťku uchmatnúť.

Samuel sa po špičkách vtiahol späť do bytu. Zavrel za sebou dvere, zaliezol do postele a prikryl sa perinou. Triasol sa. Vedel, že sa pred realitou neschová, že ho dostane. No práve

teraz sa cítil v bezpečí. V teple. Síce hladný a smädný, ale to počká, to počká, hlavne, že je od nich ďaleko a vysoko.

Pocit hladu ho čoskoro z postele vyhnal. Okná zatiahol žalúziami. Vizuálne oddelený od vonkajšieho sveta sa cítil ako si bezpečnejšie. Vybral sa po niečo pod zub do chladničky. Nesvietila. Zdola z nej vytekala voda. Až teraz si uvedomil, že je už pár hodín bez elektriny. Bolo by dobré chladničku vypratať, aby nezačala páchnuť. Aj potraviny by mal nejako spracovať či vyhodiť, inak zhnijú. Chytil paniku. Rýchlo!

Rýchlo! Musím niečo urobiť! Voda! Jedlo! Čo ešte?!

V kúpeľni pustil vodu. Šla už len vlažná, tak sa narýchlo osprchoval. Potom umyl vaňu, zapchal odtok a celú ju napustil vodou. Všetky hrnce, fľaše a nádoby, ktoré našiel, tiež zaplnil vodou, veď čo ak ju vypnú ako elektrinu?

Zázrak, že plyn ešte ide! No dokedy?

Z mrazničky vybral mäso a podľa druhu ho dal variť, piecť alebo dusiť. Všetko naraz a hneď, načo čakať? Celý týždeň bude jesť len mäso. No a čo? Hlavne, že má čo jesť. Aj to len vďaka Diane.

Rozmrazenú, už mokrú zeleninu prihodil k mäsu, aby sa rozvarila.

Dojedol šunku a vlašský šalát. Suchú salámu a údeniny prevesil v komore cez špagát. Tri klobásky, kus slaniny i údené koleno. Chlieb a rožky z mrazáka narezal na kúsky a nechal ich vonku presušiť. Budú z nich sucháre, hlavne, aby ne-splesnivieli. Zeleninu a ovocie prezrel, pretriedil a hnilé kusy vyhodil do koša. Pečivo uložené v chlebníku musel vyhodiť.

Vylial aj skysnutú polievku, čaj i stuchnutý grécky šalát, ktorý urobila ešte Diana na večeru, skôr ako odišla.

Škoda, že plyn sa nedá набраť do zásoby!

Celý deň varil a predváral, pražil vajcia, spotrebovával potraviny, ktoré by sa bez úpravy pokazili. Zároveň si robil inventúru zásob. Konzervy, zaváraniny, džemy, kečupy, cestoviny, korenie, syry, soľ, cukor, trvanlivé mlieka... jedla bolo dosť, veď Diana sa chcela v byte zatvoriť na desať dní bez toho, aby museli niečo dokupovať. Aj zásob z minuloročných zaváračiek mali ešte veľa. Niečo z toho ležalo pekne uložené dole v pivnici. Najmä nakladané uhorky, slivkové a čerešňové kompóty.

Fyzická námaha a strach ho tak unavili, že, hoci za vidna, zvalil sa do postele.

7. DEŇ - SAMOTA

Ráno ho prebudil chlad. Radiátory boli studené, za oknom fúkal vietor, snežilo. Podľa mobilu bolo ôsmeho marca. Fú! Desať dní už trčal v byte, konečne sa cítil zdravý, aj keď oslabený. Za normálnych okolností by šiel von na prechádzku alebo do obchodu. Vyniesol by kôš, prevetral by si hlavu a prečistil pľúca. No ísť von bolo momentálne to posledné, čo si mohol dovoliť.

Poriadne sa poobliekal. Dvoje hrubých ponožiek, cégčeka, teplé nohavice, dve až tri vrstvy oblečenia chlad zaženú. Len zasa neochorieť!

Prichádza jar. Vyslovene studených dní už bude len pár, to prežijem.

Spracované zásoby vyložil na balkón, bolo tam chladno. Stihne ich zjesť skôr, než sa pokazia. Potrebuje veľa energie. Musí opäť набраť váhu, ktorú stratil počas dlhých dní poliehovania a ničnerobenia.

Po raňajkách si zacvičil. S činkami a expanderom, pár zhybov, skracovačiek, a bol spotený, unavený a zasa cítil slabosť. Rozhodol sa cvičiť dvojfázovo, každé ráno a poobedie. Nielen preto, že sa nudil a potreboval niečo robiť, hlavne chcel набраť silu a nezleniviť.

Oddýchol si, opäť sa najedol a zacvičil si.

Nakreslil Diane kyticu kvetov. Peknú, bohatú a farebnú kyticu, aj so stuhou a venovaním. Na Deň žien jej vždy daroval kvety. A večer si spolu potom sadli k dobrému vínu.

Mala rada biele. Tak si aj teraz po jedle jedno otvoril, pohár nalial aj pre ňu. Rýchlo mu udrelo do hlavy, šiel si ľahnúť.

V noci si spomenul na ďalekohľad.

Každé leto chodievali spolu s Dianou na krátke víkendové výlety, zväčša do skanzenov, na hrady a zaujímavé turistické vyhliadky. Diana rada kreslila skice pekných miest, malebné výjavy, potom ich posielala známym ako pohľadnice. Aj preto jej Samuel daroval ďalekohľad. Aby videla detaily.

Musí byť niekde medzi stanom, spacákom a turistickou výbavou!

Vyhádzal zo skrine na chodbe sezónne veci, prezrel úložný priestor pohovky, a nič!

Kde len môže byť? Viem určite, že ho mala, keď sme boli v lete na Sninskom kameni. Prečo veci odkladá tak, že ich nedokážem nájsť? Triedi ich podľa nejakej ženskej logiky! Turistické veci patria medzi ostatné turistické pomôcky! Ale nie...? Podľa Diany to patrí inam! Kam asi?

Človek by si myslel, že v trojizbovom byte sa nemôže nič stratiť, hromžil.

Hľadal ďalekohľad už dve hodiny. Privádzalo ho to do zúfalstva. Najskôr len situáciu komentoval, potom hundral a nadával, akoby ďalekohľad bol práve to jediné na svete, čo ho oddeľovalo od šťastia a spokojnosti. Nejako sa naň upol, lebo Diana tu nebola. Napokon ho našiel medzi jej šperkami, zastrčený v zásuvke s náramkami, hodinkami, náušnicami a inými tretkami. Samuel by asi mal byť poctený, že jeho darček zaradila do rovnakej kategórie ako zlaté prstene, prívesky a retiazky, no....! *Kde je v tom logika?! Aké myšlienkové pochody ju k tomu viedli?*

Sedel na okraji postele s ďalekohľadom v náručí a tupo

hľadel pred seba. Dianine šperky mu pripomenuli, ako veľmi mu chýba.

Je niekde tam vonku? Alebo ostala v práci? V obchode? A potom to prišlo... Chcela len niečo z drogérie. Posratá smola!

K balkónu šiel ako odsúdenec na popravu. Pomaly, skoro slávnostne.

Čo najtichšie otvoril dvere, bál sa, že by ho mohlo byť zdo-la počuť, postavy by sa vyšplhali po odkvapovej rúre a skočili mu na hlavu. Ako obrovské krvilačné pavúky!

Najprv obhliadol celkovú situáciu. Jemný sneh poprášil sídlisko, vyfarbil ho do biela, aj postávajúcich ľudí pokrýval sneh. Samuel si priložil ďalekohľad k očiam, zaostril. Nas-meroval ho na najbližšiu skupinku.

Prešlapovali z nohy na nohu, asi sa tak zahrievali. Navo-nok pôsobili nevinne. Žiadne hnijúce rany po zuboch, nijaké odtrhnuté končatiny či dohryzené tváre, z ktorých by bolo jasné, že to viac nie sú ľudia, nie. Strnulé pózy a bezemočné tváre ich zjednocovali. Niektorí boli dobre oblečení a obutí, iní len v ľahkom odeve, v papučiach či bosí. Kývali sa, pre-stupovali z nohy na nohu ako bežci pred pretekom, napnu-tí sťa struna, každú chvíľu pripravení vyraziť. Bledé tváre s prepadnutými očnicami lemovali sivé vlasy. Vyzerali ako predčasne zostarnutí a zošedivení ľudia s ochrnutými mi-mickými svalmi. Čím dlhšie ich pozoroval, tým viac zvlášť-ností a odlišností od normy nachádzal.

Na tvárach mali stopy zaschnutej krvi. Ruky a šaty na ich hrudiach tiež farbili tmavé flaky. Šaty pošpinené výkalmi a močom svedčili o tom, že už nie sú schopní kvôli biologic-kej potrebe sa vyzliecť. Robili ju ako zvieratá, kedy a kde to na nich prišlo.

Reagovali na pohyb. Keď okolo prebehla krysa, alebo preletel holub, pohli sa ich smerom. No keď zistili, že nemajú šancu zviera dobehnúť, vzdali to a vrátili sa k postávaniu či monotónnemu pohybu okolo nejakého pevného bodu.

Mali svoje trasy, svoje teritória. Ak im niekto skrížil cestu, vybuchovali do agresivity. Ak niekto takúto svorku zaujal, každý jej člen sa na obeť zameral, tak sa na ňu vrhli ako jeden organizmus. Vtedy fungovali zladene, neprekážali si navzájom. Najprv žrali najsilnejší, potom slabší a zvyšky ostávali najslabším a najmenším.

Zrazu si Samuel uvedomil, že nikde nevidí deti ani starých ľudí.

Bože, vari všetkých nezjedli?! Ako často sa potrebujú nasýtiť? Je im jedno, či žerú svojho, alebo človeka? Bolo mu mizerne pri pomyslení na osud bezmocných, slabých a chorých. V týchto podmienkach nemali na prežitie šancu.

Vtom sa postavy rozhýbali. Ožili. A Samuel pre to rýchlo našiel dôvod. Spoza jedného z panelákov vybehla rodina. Muž, žena a dve deti. Bežali s ruksakmi na chrbtoch k parkovisku. Muž na diaľku odomkol auto, asi chcel rodinu odviezť z mesta. Zrejme si myslel, že na dedine či na chate bude bezpečnejšie. Cestu im však prehradil statný chlap. Mával pritom rukami, chcel ich do náručia schmatnúť čo najviac.

Samuel vykrikol: „Pozor! Hej! Idú! Bežte!“ až podskakoval, ako veľmi chcel byť nápomocný.

Otec rodiny zareval ako zviera a rozohnal sa, udrľ chlapíka tyčou po pleci. Bil, mlátil, zaháňal sa a búšil, častokrát netrafil. Tyč preletela bokom a nikoho netrafila. Obrana to bola chaotická. Neskúsený otec rodiny bil v afekte a skôr inštinktívne než zmysluplne. Zatiaľ sa mu darilo kanibala

udržať ďalej od svojej rodiny. Čosi pritom kričal, asi príkazy žene a deťom, no tí, namiesto aby bežali a ukryli sa v aute, zastali a s hrôzou sa jeho boju prizerali. Deti sa rozplakali, keď útočník zvalil otca na zem a snažil sa ho pohrýzť. Pribiehli k nemu ďalší kanibali. Matka sa zúrivo oborila na albína, ktorý schytil jej dieťa, no vzápätí ju od chrbta napadla a zvalila trojica útočníkov. Pribiehali ďalší a ďalší, celá ulica už dunela pod bežiacimi topánkami stoviek nôh. Rodina rýchlo mizla, výkriky utíchli a Samuel sa radšej odvrátil od toho, čo jej kanibali robili. Našťastie, nepočul zvuky, ktoré pritom nešťastníci vydávali, bol ďaleko. Prehol sa cez balkón a dávil. Vyvrátil všetko, čo ráno zjedol. Z očí mu kvapkali slzy. Bezmocne búchal do kovového zábradlia a nadával. Z celej duše vykrikoval oplzlosti na tých dole. Keby slová zabíjali, všetci by už horeli v pekelných plameňoch.

Začalo husto snežiť. Veľké snehové vločky mu dopadali na zátylok, chladili ho. Studený vietor mu obhrýzal uši a nos. Snehová prikrývka pomaly ukryla stopy, ktoré by inak ostali po útokoch besniacich zmenených ľudí. Bol jej za to vďačný. Jed sa musí dávkovať po malých dávkach. A on už dnes viac nevládne.

Potreboval pauzu, na dnes stačilo. Vlastne mu to stačilo na celý život. Jeho von z domu nič nedostane! Ani hlad, ani smäd! Nejak si poradí.

Zvalil sa do postele vo vetrovke a topánkach, tak, ako bol. Veď je to jedno, viac na ničom nezáleží. Nikto na neho ne-nakričí, že je nechutné prasa. Nikto ho neprinúti vyzuť sa. Ležal a spomínal na Dianu. Na všetko pekné, čo spolu prežili. Ako sa zoznámili, na prvú spoločnú dovolenku, na výlety, na svadbu...

10. DEŇ - ROZHODNUTIA

Ráno vyzeralo všetko inak. Zobudili ho slnečné lúče, vonku sa výrazne oteplilo, určite bolo aspoň trinásť stupňov a vzduchom sa niesla zvláštna vôňa jari. Taká milá dobroprajná vlna tepla a nádeje, až mu to vohnalo slzy do očí.

Bude lepšie! Bude dobre! Všetkých ich prežijem!

Po raňajkách a každodennom tréningu, pravidelná strava a cvičenie blahodarne vplývali na jeho zdravie, návaly slabosti ustali, cítil sa silnejší a vytrvavejší než pred chorobou, rozhodol sa pre menší experiment.

Začal robiť hluk, búšil do dverí, kopal a kričal, volal o pomoc.

Ani to netrvalo tak dlho, keď cez kukátko vchodových dverí uvidel tri osoby. Dôchodkyňa Helena Podhorská zišla len o poschodie nižšie, mladík Rišo Zelenec musel z druhého poschodia merať o niečo dlhšiu trasu a veľký potetovanec v trenírkach bol *posledným objavom* učiteľky Jolanky z piateho poschodia. Na každom poschodí boli štyri byty. Väčšina ľudí ostala v nich uväznená buď ochoreli, alebo odišli do práce a viac sa nevrátili. Prípadne ich napadli ich chorí a zmenení príbuzní.

Na chodbe zostali tí, čo sa síce vracali domov, ale do bytu sa nedostali. Potetovanec v trenkách bol asi vyniesť smeti. Ten sa nikdy neostýchal, naopak, rád vystavoval svoje telo na obdiv. Možno, aby očaril ďalšiu osamelú dámu, pako!

Traja ľudožraví albíni teraz mlčky strážili pred dverami